

BONSAI CHÉRI!

LÊ KHÁNH THỌ

Ngồi trong phòng đợi “tìm về tiền kiếp”, nàng nhớ lời bà bạn Pháp giới thiệu nàng tới đây:

“Mỗi lần tiệc tùng hoặc hội họp đông người vui vẻ là tôi lại hồi hộp sợ chết. Khi thôi miên, tôi thấy tôi là một người lính Nga. Trong bữa tiệc, tụi lính xứ Ba-lan tàn sát gia đình và bạn bè tôi. Tôi bị đâm vô bụng, lưỡi kiếm xuyên thấu qua lưng. Cùng lúc đó tôi sống trong cảm giác đau đớn, tôi kinh hoàng hét lên và hình ảnh biến mất.

Hèn gì hồi tiểu học, trong dịp trao đổi học sinh nghỉ hè giữa các nước Âu châu, lần đầu tiên một con nhỏ xứ Ba-lan tới nhà tôi, tự nhiên tôi thấy ghét cái bản mặt nó. Tôi hung dữ xấn tới tát tai, vậy là cha mẹ tôi phải tức tốc trả nó về lại với gia đình.

Từ khi biết nguyên do, trong những bữa tiệc tôi không còn cảm giác sợ chết”.

Bỗng nghe tiếng giày cao gót gõ lóc cóc, nàng ngước lên nhìn. Một bà tóc vàng sồn sồn đôi mắt đỏ hoe, tay cầm khăn giấy hỉ mũi đang bước xuống thang lầu. Nàng nghĩ thầm: “Chà, khóc kiểu này chắc bà mới vừa thấy qua một kiếp trước cực kỳ gây cản đây!”

Bước theo sau là nhà thôi miên người Pháp trạc tuổi 60, gương mặt không có chút gì bí hiểm phù thủy. Bà mời nàng lên lầu, giải thích:

- Công việc “tìm về tiền kiếp” của tôi có mục đích chữa trị” bệnh tâm lý. Xin bà cho biết lý do nào hoặc một câu nói nào đó ám ảnh bà mãnh liệt nhất thì tôi mới có thể giúp bà được. Nó giống như một chìa khóa mở cánh cửa đi vào thế giới của tiền kiếp, tôi chỉ là người có nhiệm vụ chỉ đường.

- Thưa bà, tình duyên của tôi vô cùng lận đận. Mỗi khi đau khổ, tôi thường tự nhủ: “Phải có ý chí phấn đấu, phải có nghị lực!”. Câu nói này ám ảnh tôi trong bất cứ trường hợp nào, tình yêu cũng như công việc.

Sau 15 phút đặt câu hỏi lý lịch tổng quát, nhà thôi miên mở nhạc êm dịu và bảo nàng lên sofa nằm nhắm mắt. Đắp cho nàng tấm mền mỏng, bà giải thích:

- Khi trở về tiền kiếp, nhiệt độ sẽ xuống thấp. Công việc thôi miên thường kéo dài từ 1 giờ đến 1 giờ rưỡi. Nhanh hay chậm còn tùy vào trình độ tập trung tư tưởng của bà. Có thể bà sẽ không thấy kiếp nào cả. Trong tình trạng thôi miên bà vẫn hoàn toàn làm chủ, nghĩa là bà vẫn nghe tôi nói.

Giọng nhà thôi miên đều đều cùng với tiếng nhạc du dương trầm bổng đưa nàng vào trạng thái lâng lâng buồn ngủ.

- Bà hãy lập đi lập lại câu hỏi của bà trong tâm, tập trung tư tưởng từ đốt xương sống lưng tới cổ...tới đỉnh đầu...

Hơn 20 phút trôi qua vẫn không thấy gì, nàng bắt đầu hơi nản chí.

- Hãy tập trung tư tưởng di chuyển xuống chân... lên bả vai phải... chuyển qua bả vai trái.

Bỗng nhiên nàng trông thấy một chiếc lá.

Nàng thích thú theo dõi chiếc lá uốn éo bay lượn trong không gian. Khi chiếc lá mờ nhạt sắp sửa biến mất, nàng nghe giọng nhà thôi miên, dường như ở một cõi xa xăm:

- Bà đang thấy gì?

- Tôi thấy một chiếc lá bay lượn giữa bầu trời màu xám.

Nhà thôi miên bảo:

- Hãy tiếp tục đi theo chiếc lá.

Chiếc lá hiện ra rất rõ, rồi nhẹ nhàng rớt xuống khu rừng tràn ngập lá vàng đỏ mùa thu. Một người đàn bà dân quê xứ Pháp đang ngồi trên tảng đá, mặc áo trắng cũ mèm với váy nâu dài bạc màu (sau

này nàng tra cứu sử sách, y phục thuộc về thế kỷ thứ 19). Nét mặt người đàn bà trẻ đượm vẻ ưu tư.

Trời ơi! Nàng vô cùng kinh ngạc. Người đàn bà đó chính là nàng...

Bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe ngựa cũ kỹ. Nàng chú tâm theo dõi. Con ngựa cao lớn màu nâu kéo chiếc xe chuyển bánh. Nàng chạy theo sau. Nàng nghe rõ tiếng vải của chiếc váy đầm lệch phếch dài tận gót chân lật phật bay trong gió. Người đàn ông quay đầu nhìn nàng. Tóc gã màu đen, làn da ngăm, gương mặt lạ nhưng nàng biết đó là chồng nàng. Đôi mắt người đàn ông nhìn nàng lạnh lùng trước khi giật cương cho ngựa phóng nhanh hơn. Nàng hồn hển chạy theo, tuyệt vọng linh tính rằng chồng nàng sẽ ra đi và không bao giờ trở lại.

Nàng buồn bã đứng nhìn theo chiếc xe ngựa mất hút.

Nghe tiếng nhà thôi miên hỏi, nàng trả lời:

- Tôi sống cô độc không con cái trong một nông trại có đàn gia súc. Đây là vùng

Normandie nước Pháp.

Bây giờ tôi chỉ thấy một màn đen dày đặc. Tôi có thể mở mắt ra được chưa?

Giọng nhà thôi miên dồn dập:

- Đừng, đừng. Bà hãy tập trung tư tưởng xuyên qua bức màn đen.

Không bao lâu, đủ loại ánh sáng màu sắc rực rỡ nhảy múa với tốc độ rất nhanh. Nàng lao vun vút theo ánh sáng... Đàng xa một lâu đài cổ nóc nhọn, có hai người lính mang giáp bạc đứng gác trước cổng.

Nàng tiến vào bên trong. Căn phòng ngủ có bốn bức tường xây bằng những miếng đá lớn. Giữa phòng, chiếc giường sang trọng với bốn cây cột gỗ chạm trổ tinh vi, trần giường trang hoàng vải nhung màu rượu chát viền vàng.

Một người đàn bà trẻ trung dáng dấp quý phái, tóc nâu bới cao, mặc áo đầm nhung đỏ thắm dài phủ chân, cổ và tay áo viền đàng ten lông lánh hoàng kim. Trời ơi, nàng ngạc nhiên thảng thốt! Người đàn bà da trắng đó chính là nàng.

Người đàn bà bước chậm rãi tiến về hướng cửa sổ. Hai bàn tay chống lên thành cửa và nhòai nửa thân hình ra ngoài. Ánh nắng tràn ngập cây cối xanh tươi. Trên khoảng sân rộng vài người lính đội mũ bạc, mang giáp, đeo kiếm dài lưng lẳng bên hông. Hai con ngựa màu trắng oai vệ cột trước chiếc xe thùng sang trọng. Trong xe một người đàn ông trẻ tuổi da trắng, mặc quân phục cấp chỉ huy (sau này nàng tra cứu sử sách: xe ngựa, y phục của lính và của người đàn ông, cũng như cách bài trí

trong lâu đài, tất cả cùng thuộc về thế kỷ 15 của Pháp). Ngựa cát vó, người đàn ông ngoài đầu ra cửa xe nhìn nàng, đôi mắt buồn dường như nói lời từ giã. Nàng la lên:

- Francois!

Mơ màng nàng nghe giọng bà thoi miên hỏi:

- Francois là ai?

- Là chồng tôi.

Bỗng nàng khóc nức nở, kể lể:

- Ảnh chết rồi. Ảnh thường đi đánh giặc bỏ tôi một mình.

- Vậy bà đã hiểu sự liên quan giữa câu chuyện tiền kiếp và câu hỏi của bà?

- Không.

- Bà hãy tập trung vào người đàn bà đó.

Người đàn bà đôi mắt đầm lệ vẫn tiếp tục nhìn ra khung cửa sổ, tuyệt vọng thẳm sâu:

- Phải gì mình có được cá tính mạnh mẽ để vượt qua sự đau khổ!

Hình ảnh biến mất. Nàng mở mắt trong trạng thái xúc cảm mãnh liệt.

Nhà thoi miên bình thản trao cho nàng tấm khăn giấy. Chờ nàng lau xong dòng lệ đầm đìa trên má, nhà thoi miên ân cần hỏi:

- Bà không sao chứ?

- Sống động quá! Tôi không ngờ được thấy lại cuộc đời mình trong hai kiếp trước.

Đọc lời ghi chép, nhà thoi miên hỏi:

- Bà thấy người đàn ông tóc đen là chồng bà ở Normandie xứ Pháp, trong kiếp

này bà có quen người đó không?

- Không.

- Bà thấy người đàn ông tóc vàng ở lâu đài tên Francois nhưng bà không xác định ở

đâu. Bà gọi ông ấy là chồng bà. Trong kiếp này Francois là gì của bà?

- Là người tình của tôi.

Nhà thoi miên kết luận:

- Trong hai kiếp có nhiều điểm giống nhau. Hai người đàn ông bỏ bà ra đi khi bà còn trẻ. Cả hai tiền kiếp bà sống cô độc và bà đã tự kỷ ám thị: “mình phải có cá tính mạnh mẽ. » Tôi tin rằng cho dù cuộc đời nghiệt ngã, bà cũng ít bất hạnh hơn những kiếp trước vì bà là người có nghị lực. Hoàn cảnh không thay đổi nhưng cá tính của bà đã đổi thay.

Nàng ngạc nhiên:

- Làm sao bà có thể vội vàng kết luận tôi là người có nghị lực?

- Qua 15 phút đầu tiên tiếp chuyện, thái độ và nhân cách của bà đã thể hiện rõ ràng cá tính (personnalité).

Nàng bước ra đường với cảm giác lâng lâng mới mẻ, như người sau cơn bệnh nặng nhìn

cuộc đời trong tâm trạng hồi sinh.

“Minh là người đàn bà nhà quê bị chồng bỏ rơi. Minh cũng là người đàn bà quyền quý sống đời góa bụa. Thời đó phụ nữ bị ức chế, không có quyền lấy chồng khác như thời bây giờ và kiếp này dù sao mình cũng có một đứa con!”. Nàng bỗng cảm thấy được an ủi.

Chợt nhớ giờ này ở quê nhà đang chuẩn bị đón giao thừa, nàng đảo mắt nhìn quanh... Trên đường phố người Pháp vẫn sinh hoạt bình thường. Những tiệm cà phê lộ thiên ghé không còn chỗ trống, tiệm bán hoa tấp nập khách ra vào. Nàng dừng chân ngắm những đóa hoa hồng tươi mới hái còn đọng sương mai bên cạnh những chậu Bonsai cắt tỉa mỹ thuật, bồi hồi dư âm ngày cũ tiếng Francois gọi nàng “Bonsai chéri”. Tim nàng quặn thắt. Dĩ vãng như một cuốn phim linh động hiện về trong ký ức...

9 năm về trước...

Bà giám đốc người Pháp gõ cửa lớp học, gọi nàng ra ngoài, nói nhỏ:

- Tôi có chuyện muốn nhờ bà... Cậu con trai của bạn tôi muốn đi Việt nam chơi,

nhưng cậu không thích theo diện du lịch hướng dẫn. Không biết ngôn ngữ xứ người ta mà đi khơi khơi đúng là liều mạng! Má của cậu rất lo lắng. Tôi nghĩ bà có thể giúp ý kiến cho ông con này. Nếu không có gì trở ngại, bà cho học trò về sớm độ nửa giờ.

Chàng Tây trẻ tuổi cao ráo đứng trước mặt nàng. Quần jean bạc màu, blouson da có vẻ bụi đời. Mái tóc nâu vàng từng lọn chấm vai, hòa hợp với gương mặt đẹp góc cạnh nhiều nam tính. Cả hai trao đổi ánh mắt vài giây. Chao ôi đôi mắt sâu thẳm thẳm của người đàn ông toát ra sức thu hút mãnh liệt, nảy sinh trong lòng nàng một cảm giác thân quen tin cậy.

Chàng bắt tay nàng giọng trầm ấm “bonjour”,

bỗng nhiên toàn thân nàng rung động một luồng điện kỳ lạ, cảm giác lôi cuốn tuyệt vời mà trong đời nàng chưa bao giờ trải qua. A! Người Pháp nói rằng gặp phải gã chimiotactile, người đàn bà sẽ ở trong trạng thái tẩu hỏa nhập ma, bị tiêu hủy tất cả công lực,...

Chàng mời nàng đến tiệm nước chuyện trò. Hôm đó nàng đi xe bus nên tiện dịp về cùng xe với chàng. Con đường khá xa, cả hai chỉ trao đổi vài ba câu ngắn ngủi. Khi tấp xe cạnh quán cà phê, bỗng nhiên một cảnh tượng gay gắt xảy ra... Một bà già Pháp hốt hoảng la ối ối: “Bớ người ta, cướp! cướp! ». Vài người đàn ông đi trên đường thờ ơ nhìn theo gã cướp chạy thực mạng. Thời đại cá nhân chủ nghĩa. Chuyện thiên hạ tội vạ gì dính dáng vào cho mang họa!

Chàng bỗng phi thân ra xe, đôi chân dài hối hả đuổi theo, túm cổ áo gã cướp và phóng cho gã mấy chưởng. Gã cướp loạng choạng thả rơi cái bóp đầm, chẩu lẹ.

Chàng cúi người lượm bóp đầm trao cho bà già đang đứng run rẩy bầy. Bà già thấp bé nhón chân, vít cổ chàng xuống, thắm thiết hôn vào hai má chàng thay lời cảm ơn. Người đi đường dừng bước nhìn chàng với ánh mắt đầy vẻ cảm phục.

Riêng nàng cảm phục và say đắm.

Câu chuyện tình diễn tiến thuận lợi, vì chàng cũng bị thiên thần Cupidon bắn trúng mũi tên tình ái.

Trong hai tuần lễ tuy bận rộn công việc, chàng ân cần 6 lần đưa đón nhà hàng, cộng thêm khoảng 30 cú điện thoại sáng khuya thì nàng ngây ngất hơn hờ trao thân, quên lời khuyên “nghệ thuật cua kếp Francais » tiêu chuẩn thuận lợi tìm hiểu minimum 4 tháng.

Cuối tuần chàng đem đến cho nàng bó hoa hồng tươi đỏ thắm. Biết nàng cũng yêu thích Bonsai, những dịp lễ và tết Việt nam, chàng tặng nàng những loại cây lùn hiếm quý. Một ngày nọ bập bẹ cách phát âm tên nàng mãi vẫn bị nàng chê không đúng, chàng cười nói:

- Thôi từ nay anh gọi em là “Bonsai chéri!” (Bonsai yêu quý)

Một tháng sau, chàng ra mắt nàng với ba má chàng. Theo chương trình qua buổi ăn tối, nàng sẽ ở lại weekend nhà chàng. Nàng bảo con gái rủ thêm đứa bạn thân cùng lớp có con chó nhỏ. Nàng lo xa, đứa con gái 11 tuổi của nàng ham chó vui bạn sẽ tha thứ tình cảnh thân mẫu quẩn quít bên người yêu mới.

Ba mẹ chàng lịch sự ra tận cửa đón nàng. Bà mẹ vui vẻ nói:

- Con ta tâm sự bị tiếng sét ái tình đánh

trúng vào người đàn bà lớn hơn 10 tuổi,
không ngờ con còn trẻ quá! Hai đứa bây thật đẹp
đôi!

Ánh mắt cha chàng lộ vẻ thích thú vì lần đầu tiên
ông tiếp xúc với người Việt nam. Họ thương con nít
và tiếp đãi thật nồng nhiệt. Bữa ăn của người Pháp
dọn từng món một. Sau khi ăn xong món vịt nấu
cam, bỗng một mùi hôi xông lên nồng nặc. Nàng
hoảng hốt. Thôi chết rồi! Tắm tắm sang trọng dưới
bàn ăn tiêu tưng rồ! Nàng kể tai đứa con gái:

- Con chó làm ẩu, hôi quá!

Đứa con gái xanh mặt, quay qua thắm thì với bạn:

- Vicki!

Nghe lao xao, mẹ của chàng đưa mắt nhìn nàng
dò hỏi. Nàng ấp úng:

- Xin lỗi bà. Bà cho tôi tờ giấy và bao ni-lông để
tôi hốt. Con chó lỡ làm bậy.

Hai đứa nhỏ lăm lét chui xuống bàn xem xét,
giọng hờn hờ:

- Không có gì cả, con Vicki có làm gì đâu!

Nàng ngơ ngác:

- Sao có mùi gì hôi quá!

Đứa con gái ló đầu lên khỏi bàn cười toe toét:

- Mùi fromage dê đó má ơi!

Thì ra món “phô-ma” mới dọn ra bàn tỏa mùi đặc
biệt! Mọi người được dịp cười ngặt nghẽo. Chàng
âu yếm nhìn nàng lắc đầu:

- Bonsai chéri, thiệt tình!

Sáng hôm sau nàng mở mắt thức dậy trễ. Không
có chàng bên cạnh, nàng táy máy kéo học bàn ngủ
kiếm khăn giấy, tình cờ thấy một bao ni-lon đựng
một vật gì khó hiểu. Một mảng tóc vàng. Tim nàng
nhói. Thì ra chàng cắt tóc người yêu tóc vàng
để làm kỷ niệm. Quý báu quá đến nỗi cất trên đầu
giường! Nàng tò mò quan sát...

Ý trời ơi không phải tóc. Trời ơi là lông! Lông của
con Đằm tóc vàng. Thân mật quá! Tình dục cuồng
loạn quá!

Máu Hoạn Thư chạy lộn xộn tinh tú quay cuồng.
Bình tĩnh. Mình phải bình tĩnh đừng dờ dờ trò ghen
tuông ồn ào theo lối Việt nam, Tây nó cười chết!

Bước ra phòng khách thấy chàng đang hút bụi,
nàng ngạc nhiên:

- Hôm qua em nghe anh nói có người làm tới quét
dọn. Bộ bà bệnh à?

- Chiều bà tới nhưng anh dọn sơ trước. Bà lớn tuổi
mắt lem nhem làm không sạch.

- Làm việc dở thì anh mượn người khác chớ?

- Tội nghiệp bà già rất khó kiếm việc, mình không
mượn thì ai mượn! Bà làm
cho nhà anh lâu năm rồi.

Nàng lặng thinh, bản khoăn so sánh với tấm lòng
nhân đạo nghèo nàn của mình.

Vấn ám ức về chuyện “lông con Đằm”, đợi chàng
cất máy hút bụi xong, nàng giả vờ dụi dãi nói:

- Anh à, em không chấp dĩ vãng, nhưng nếu anh
muốn lâu dài với em thì em xin

anh hãy tôn trọng em.

Chàng ngạc nhiên:

- Em nói gì anh không hiểu.

- Ý em muốn nói anh hãy vất bỏ những kỷ niệm
của người tình cũ.

- Anh có kỷ niệm nào đâu hé!?

Nàng mở ngăn kéo lôi ra túi “lông con Đằm”,
cười mỉa mai:

- Người yêu của anh có màu lông đẹp lắm!

Ánh mắt chàng cười chế giễu:

- Hết ý Bonsai chéri! Đây là lông của Victor, con

chó của anh chết hồi hai năm trước. Anh thương nó
quá nên giữ chút lông làm kỷ niệm. Em hỏi ba má
anh coi, lúc cắt lông nó có mặt ổng bả.

Một chút sau nàng ra phòng khách xem lại tấm
hình con chó đặt trên máy truyền hình, đúng là màu
lông của con Victor.

Ba má chàng ghé qua nhà dẫn hai đứa nhỏ đi xem
xiệc, chàng đưa nàng vào nghĩa trang. Đặt bó hoa
trên ngôi mộ, chàng nói:

- Marcel là thằng bạn thân nhất của anh. Hôm nay
đúng 5 năm nó qua đời.

Đọc lời ghi trên tấm bia, nàng tò mò hỏi:

- Bạn anh mới 25 tuổi chết trẻ quá! Vì sao chết
vậy anh?

Chàng thở dài:

- Lỗi tại anh. Cách đây 5 năm, anh chở nó đi vũ
trường bằng mô tô. Đến 5 giờ sáng

hôm sau, trên đường trở về qua một khúc quẹo,
chiếc xe hàng ngược chiều đâm tới, anh tránh
không kịp.

- Ra tòa ai có lỗi?

- Tòa xử gã tài xế lỗi. Gã thú nhận buồn ngủ nên
phản ứng chậm.

- Như vậy đâu phải lỗi của anh?

- Anh cũng buồn ngủ và anh cũng phản ứng chậm.
Vì gây chết người nên tòa xử

vậy. Thật ra lỗi của anh.

- Không phải lỗi của anh. Chẳng qua số mạng anh
à!

Chàng chở nàng ra một cái hồ mênh mông. Đàn
cá bạc nhảy loi nhoi lên mặt nước trông thật vui
mắt. Cây cỏ xanh tươi rực rỡ dưới ánh mặt trời.
Nàng dang rộng hai tay xoay tròn người mấy vòng
cười vui sướng.

- Em thích không khí ở đây.

Chàng nói:

- Hồ này của ông bà nội để lại cho anh. Của anh
là của em.

Chàng ghé qua garage Peugeot. Những người thợ
chào kính cẩn. Chàng nói:

- Ba anh hưu trí và anh được thừa kế. Anh thuê
người trông coi vì anh thường du lịch.

Nàng dẫn chàng đến gặp nhóm bạn Việt nam.
Những người bạn công giáo tằm tấc ca ngợi chàng
có khuôn mặt đẹp nhân từ giống y hệt Chúa. Thì ra
vì vậy lần đầu tiên gặp chàng, nàng có cảm giác
thân quen. Nhiều lần theo bạn bè vào nhà thờ, nàng
đã thần tượng Chúa Cứu Thế. Tiếc thay đám bạn
Việt nam của nàng không rành tiếng Pháp, chàng
cảm thấy lạc lõng và sau vài lần, chàng thối thoát
không gặp họ nữa.

Chàng thường dẫn nàng du lịch, đưa nàng vào
những nhà hàng sang trọng lộng kiếng trong suốt,
đến nỗi một lần nọ đầu nàng tông vào cửa kiếng
đau muốn ngất xỉu, cục u trên trán sưng đến mấy
ngày.

Chàng rủ nàng vào những quán rượu. Bạn bè của
chàng ở đây đông đảo, phần lớn thuộc giới trường
giả. Họ phì phèo thuốc lá từ điếu này qua điếu
khác, rượu mạnh uống liên tục. Khi xỉn, họ không
chửi thề cũng không đánh lộn. Có kẻ nói huyền
thuyền, có người trầm ngâm buồn bã. Chàng cười
nói nhiều hơn thường ngày và đôi mắt lơ dờ ngây
dại. Bị ám ảnh tin tức rượu là nguyên nhân đưa đến
10.000 ngàn người Pháp thiệt mạng mỗi năm, nàng
cần nắn lo sợ chàng nghiện rượu. Chàng chối phắt:
“Anh say gì nổi mà say! Anh chỉ uống lai rai xã giao
với bạn bè”.

Qua vài lần, nàng cương quyết không bước vào
quán rượu. Ngày nọ con gái nàng theo trường du
lich, nàng ngủ lại nhà chàng. Khoảng 1 giờ khuya,
bất chợt thức dậy vào phòng khách, nàng thấy
chàng đang đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài bóng
đêm, trên bàn ly rượu và chai Whisky cạn ráo. Sửng
sốt, nàng nóng nảy:

- Anh uống à!?

Chàng quay lại nhìn nàng với đôi mắt lạc thần.
Nàng lớn tiếng:

- Bộ anh không hạnh phúc với em sao!?! Thì ra lâu
nay anh uống lén lút. Em không muốn gặp anh nữa!
Đồ bợm rượu!

- Putain!

Lối chửi thề quen miệng của người Pháp không
có ác ý, nhưng nàng đang phừng phừng nổi giận và
nàng hiểu theo nghĩa con đ. . Bừng bừng máu nóng,
nàng dùng hết mười thành công lực giáng vào má
gã say rượu hai cái tát long trời lở đất. Chàng trai
xứ Phú lãng Sa cao 1m83 té lăn quay nằm ngay đơ
dưới đất.

Nàng hạ hỏa. Một nỗi hãi hùng xâm chiếm cả tâm
hồn nàng. Chàng nằm im không cựa cựa. “Thấy mẹ
rồi! Chàng té nhằm chỗ hiểm và chàng đã chết !»
Nàng ngồi xuống bên xác chết lay qua lay về, kêu
thảm thiết:

- Francois, tỉnh dậy anh ơi, đừng làm em sợ!

Tuyệt vọng, nàng than thầm: “Trời ơi mình là kẻ
sát nhân. Rồi đây người mẹ tù tội bỏ bê đứa con gái
bơ vơ giữa cuộc đời đầy chàm bầy!”

Bỗng nhớ ra chuyện phải làm, nàng vùng dậy gọi
số cấp cứu.

Đang lui cui bấm số phôn gọi mẹ chàng thì thành
linh tiếng ngáy khò khò dưới đất vang lên. Tiếng
ngáy báo hiệu sự sống. Tiếng ngáy trắng án kẻ sát
nhân quý giá hơn bất cứ một âm thanh nào trên cõi
đời này. Sau khi hôn hờ gọi lại phòng cấp cứu xin
lỗi lời báo động hoảng, nàng kiểm soát nước lạnh dội
vào mặt nạn nhân. Chàng hồi tỉnh ngơ ngác. Ánh
mắt nàng rộng lượng âu yếm đón người về từ cõi
chết.

Hết chối cãi, chàng thú nhận căn bệnh nghiện
rượu từ khi thằng bạn Marcel qua đời. Quỳ dưới
chân nàng, chàng thiết tha xin lỗi. Cầm thánh giá
đang đeo trên cổ, chàng thề thốt nếu say sưa Chúa
sẽ trừng phạt chàng. Chàng xin nàng chấp nhận làm
vợ để giúp chàng thêm nghị lực. Ôm nàng vào lòng,
chàng thành khẩn nói:

- Bonsai chéri, đừng bỏ anh, em là thiên thần của
Chúa ban xuống trần cứu giúp anh.

Bỗng nhiên tâm hồn nàng mọc cánh lảng lảng...
nàng tưởng tượng mình là thiên thần đảm trách sứ
mạng cứu vớt một con người trần tục thoát khỏi
cám dỗ của loài quỷ sứ Whisky. Vậy là thiên thần
tha lỗi với điều kiện người trần tục dọn vào ở hẳn
nhà thiên thần để dễ bề kiểm soát.

Một ngày nọ chàng nói:

- Anh cho thằng bạn ở tạm nhà anh. Nó mới bị vợ
bỏ và cùng lúc thất nghiệp. Em

đừng kể lại với má anh, không đáng để bà bận
tâm.

Nàng hốt hoảng cự nự:

- Ở nước Pháp người nghèo có chính phủ lo nơi ăn
chống ở. Nó liều mạng ở lì không

chịu dọn ra thì mệt cho mình.

- Hiện giờ nó phải ngủ ngoài đường lạnh lẽo trong
lúc chờ đợi văn phòng xã hội

cứu xét hồ sơ. Chỗ bạn bè anh không nỡ!

Thêm một lần nữa bản tính nhân đạo phong phú của chàng làm nàng hoang mang suy nghĩ ... Cuộc đời kỷ luật và qui tắc của mình có hơn gì chàng chăng!?

Ba tuần lễ đầu chung sống êm ấm hòa bình, nhưng càng ngày chàng càng lộng, về nhà quá giờ cơm tối. Nàng cau có bực bội. Chàng xin lỗi và nàng nhận được nhiều quà tặng. Hoa hồng và những cây Bonsai tràn ngập căn phòng chung cư chật hẹp. Chứng nào tật nấy, chàng tiếp tục về trễ, từ thân thể chàng toát ra mùi rượu nồng nặc. Gã say rượu hiền lành cười cười, bắt bạo động. Người tỉnh táo bực bội muốn phóng chưởng trị tội nhưng kinh nghiệm vụ chàng chết hụt lần trước vẫn chưa phai mờ.

Nàng quyết định nói lời chia tay. Chàng khóc. Nàng khóc nhiều hơn chàng. Mẹ chàng dùng hết một hộp khăn giấy. Ba chàng thiếu não rơm rơm nước mắt. Đứa con gái mũi lòng òa khóc theo và năn nỉ mẹ cho chàng một ân huệ cuối cùng. Không khí nặng nề u ám như trong nhà có người đang hấp hối. Bỗng cảm thấy mình giữ vai trò cứu nhân độ thế, nàng ra lệnh chàng vào trung tâm điều trị nghiện rượu.

Sau một tháng, chàng rời khỏi trung tâm cai rượu và tiếp tục chung sống với nàng. Không bao lâu cơn nghiện ngập trở lại. Khóc lóc thê thốt dọn tới dọn lui, nhưng nàng vẫn cù cưa không bỏ được chàng. Tình yêu lẩn át lý trí, mặc dù nàng không chấp nhận sống cùng một mái nhà nhưng cả hai vẫn quyến luyến không thể rời nhau.

Nhiều lần nàng từ chối lời cầu hôn, chàng đề nghị:

- Anh thường du lịch và anh có linh cảm anh chết sớm, rất máy bay chẳng hạn!

Anh muốn nhận con gái em làm con nuôi, sau này nó sẽ hưởng tất cả tài sản của anh và ba má anh.

Nàng cảm động hoan hỉ nhưng con gái nàng từ chối, nó không muốn đổi họ vì tôn trọng người cha ruột.

Một sáng nọ thức dậy dùng điểm tâm, quái lạ sao nàng không nuốt được chất cà phê sữa. Cà phê trào ra khỏi miệng ướt cả áo. Nhìn vào gương trang điểm, nàng sững sờ hoảng hốt...Trời ơi không phải mình! Một con mắt trợn ngược kéo xệch lên mang tai. Cái miệng méo xẹo trông thật gớm ghiếc. Khuôn mặt này dường như quen quen...

Nàng nhớ ra rồi! Khuôn mặt của chị Diệu hơn 20 năm về trước ở cùng chung ký túc xá sinh viên với nàng. Chị Diệu xấu xí. Sau lưng chị, nàng cùng tụi bạn nhạo báng “người đàn bà có sắc đẹp của người đàn ông không đẹp trai”. Khi gặp một gã nào đó xấu trai, nàng độc ác mỉa mai “cặp với chị Diệu là xứng đôi vừa lứa!”. Bây giờ nhan sắc nàng là hiện thân của chị Diệu. Bất khóc, nàng bàng hoàng sợ hãi nhận ra sự mâu nhiệm của luật quả báo. Thôi rồi mình bị khẩu nghiệp!

Mỗi bác sĩ chẩn đoán nguyên nhân khác nhau. Kể cho là nàng mở cửa xe hai bên bị gió luồng. Người bảo dây thần kinh trên đầu bị tê liệt vì cao máu. Sau khi gắn mấy chục dây điện trên mặt chuyên qua máy đo hiện đại, ông bác sĩ thần kinh người Pháp bùi ngùi báo tin miệng nàng sẽ mãn đời bị méo.

Nàng nghĩ việc không dám vén gương mặt quỷ ra đường. Tuyệt vọng, nàng chỉ biết khóc. Chàng như

thiên thần hộ mạng, luôn ở bên cạnh săn sóc nàng. Lạ lùng thay chàng bỏ uống! Dường như chàng cảm thấy có trách nhiệm nâng đỡ tinh thần nàng và cố gắng chiến thắng cơn ghiền. Chàng tha thiết năn nỉ:

- Bonsai chéri, anh vẫn yêu em như ngày đầu tiên, anh không chú trọng đến vẻ đẹp

bên ngoài. Em thấy chưa! Anh hết uống rồi, anh ao ước tụi mình kết hôn ngay bây giờ.

Cảm động nhận chân giá trị tình yêu, nhưng nàng lo sợ trong tương lai chàng sẽ vẫn tiếp tục say khướt.

Nàng trở nên trầm lặng. Khi cơn người cực kỳ đau khổ thường nảy sinh nhu cầu siêu hình. Khởi đầu nàng thành khẩn cầu xin Phật Quan Âm cho gương mặt nàng trở lại như xưa. Sau mấy tháng nghiền ngẫm chân lý Phật pháp, trí tuệ nàng bỗng sáng hơn, nàng chấp nhận số phận và nàng chỉ cầu nguyện tâm hồn được thanh thản.

Nàng quên gương mặt quỷ và một năm sau miệng nàng trở lại bình thường, không bị méo như lời bác sĩ quả quyết chẩn đoán. Chàng chê máy đo thần kinh kém tối tân, nàng tin vào sự huyền diệu tâm linh. Nghiệp đã trả xong hoặc sự thành tâm sám hối đã thanh lọc nghiệp ác.

Cha chàng qua đời, vài tháng sau đứa em trai bà con bạn dì thân thiết đồng tuổi với chàng bị tai nạn xe hơi. Hai cái chết của hai người thân yêu dẫn dắt chàng lún sâu hơn vào con đường nghiện ngập. Một tối nọ nàng đang ngủ, giật mình tỉnh giấc vì tiếng chuông điện thoại. Đồng hồ chỉ 11 giờ 45 phút. Giọng chàng lè nhè:

- Anh yêu em, Bonsai chéri!

Biết chàng say bí tử, nàng bực bội:

- Em đã nói bao nhiêu lần khi nào uống đừng điện thoại phá em. Khuya rồi đó. Say

gì say hoài!

Nàng hờn dỗi cúp điện thoại cái rụp.

Chiều hôm sau thứ bảy mẹ chàng gọi phôn, giọng lo lắng:

- Hôm qua François không gọi cho ta, hôm nay cũng không, ta gọi mãi nhưng nó

không trả lời. Ta lo quá! Con có thể đi với ta tới nhà nó không?

Nàng bấm chuông thật lâu. Mẹ chàng bồn chồn lo lắng. Nàng có chìa khóa mở cửa bước vào phòng khách. Một cảnh tượng hãi hùng hiện ra trước mắt...

Chàng ngồi bệt trên sàn nhà dựa lưng vào máy sưởi. Đầu ngoẹo qua một bên, đôi mắt nhắm nghiền bình thản như đang say ngủ. Bộ pyjama xanh nhạt bê bết máu. Máu, máu tràn ngập... Máu đỏ vung vãi trên sàn nhà trông rợn người. Một vũng máu thật lớn ngay chỗ chàng ngồi.

Tim nàng đau nhói. Nước mắt tràn mi, nàng ôm vai người mẹ già run rẩy.

Theo khám nghiệm tử thi, chàng qua đời vào lúc 4giờ 30 sáng. Vòi nước trong bồn tắm đẫm lũng ớt chàng. Chai Whisky trên bàn không còn một giọt. Người say không có cảm giác đau đớn trong tình trạng say rượu và cũng không tỉnh táo gọi cấp cứu. Theo dấu máu, chàng đã bước lòng vòng trong nhà, đã nằm trên giường và cuối cùng ngồi bệt dựa lưng vào máy sưởi. Máu chảy rỉ rả sau ót từ nhiều giờ đưa người đàn ông mới 38 tuổi đời vào cõi hư vô.

Ngày tắm liệm, chàng đẹp hiền từ như khi chàng đang say ngủ. Người mẹ hôn trán đứa con trai duy nhất lần cuối cùng. Nàng đặt nụ hôn tha thiết thương yêu nhạt nhòa nước mắt lên bờ môi lạnh người tình. Em xin lỗi đã không dịu dàng với anh

vào đêm cuối cùng. Vĩnh biệt anh yêu. Je t'aime.

Nàng theo mẹ chàng vào nhà thờ xin lễ. Hai người đàn bà thành kính ngược nhìn tượng Chúa Cứu Thế nghiêng đầu mắt nhắm nghiền, hình ảnh Francois ngày cuối đời lại có dịp bừng bừng sống dậy. Hai người đàn bà đau lòng ứa lệ xiết chặt tay nhau. Nàng chua xót: “Chúa chết vì nhân loại nhưng anh chết vì Whisky!”

Nàng ăn chay 49 ngày, từ xưa nay chưa bao giờ nàng ăn chay quá hai hôm. Nàng cầu nguyện Phật Bà cho chàng sớm được siêu thoát, cho chàng được gặp gỡ vị thầy đạo hạnh bất kể Công giáo hay Phật giáo, dẫn dắt chàng kiếp sau tránh khỏi con đường nghiện ngập. Nàng không xin cõi Tây phương Cực lạc vì nghĩ rằng ngay cả những bậc tu hành nhiều kiếp cũng chưa chắc đạt tới.

Điều thần bí, trong vòng một tháng kể từ ngày chàng qua đời, mỗi khuya nàng nghe tiếng chuông điện thoại reo. Bàng hoàng thức giấc nhìn đồng hồ chỉ 11g 45 phút. Đúng vào giờ chàng phôn trước hôm lia trần thế. Trong bóng đêm hồi hộp cảm giác Liêu trai chí dị, nàng nghĩ dấu hiệu chàng gọi nàng.

Tin rằng linh hồn chàng đang lẩn quẩn đâu đây, nàng tự nhủ không nên khóc lóc sẽ làm chàng đau xót bấn loạn, nhưng nước mắt nàng vẫn tiếp tục ràn rụa. Nàng lẩm bẩm:

“Anh hãy giữ tâm hồn thanh thản ra đi, đừng quyến luyến cõi trần này. Xin anh nghe em, tôi luyện ý chí không bước vào con đường nghiện ngập. Nếu kiếp sau anh bỏ rượu, em sẽ chấp nhận lời cầu hôn của anh. Hãy cố nghị lực! Vouloir c'est Pouvoir”.

Đêm thứ bảy kể từ ngày chàng qua đời...

Nàng nghe tiếng lao xao của nhiều người và tiếng cười khúc khích. Văng vẳng giọng đàn ông Pháp “vào đi!”. Nàng cuồng nhiệt trong vòng tay chàng, cuộc mây mưa đưa nàng đến trạng thái ngất ngây cao điểm. Cảm giác mãnh liệt sống động như ngày chàng còn sống. Nàng nghe tiếng cười khúc khích và nàng choàng tỉnh giấc, bàng hoàng mùi thân thể Francois quen thuộc vẫn còn phảng phất độ mười giây.

Điều kỳ lạ, chuyện xảy ra trong giấc ngủ nhưng cứ y như thật.

Nàng hiểu, “họ” đã ân huệ dẫn chàng về gặp nàng lần cuối cùng.

***

Lái xe tới nghĩa trang, đặt hoa hồng trên mộ Francois, nàng thầm nói: “Thì ra từ tiền kiếp anh đã là chồng em! Em tin rằng sợi dây tơ hồng cũng sẽ trói buộc đôi ta vào kiếp tới”.

Qua màn lệ, nàng trầm ngâm trước tấm đá nhỏ có khắc hàng chữ: “Je t'aime - Bonsai chéri” của nàng đem tới hôm đưa đám. Cơn gió lạnh thoáng qua, một chiếc lá vàng bỗng bay lượn trong bầu trời màu xám, nàng liên tưởng đến chiếc lá sáng nay đã đưa nàng trở về tiền kiếp. Nàng chú tâm theo dõi, chiếc lá uốn éo và nhẹ nhàng rơi trên mộ, đúng vào vị trí chữ Bonsai chéri.

Lê Khánh Thọ
France 2007